

Quadern de música L'Auditori ja té nou director, el Palau comunica bé i al Liceu ara no fan res de res

Continuarà l'OBC sent el pal de pallar del projecte de l'Auditori ara que aquest ja té nou responsable? ■ AUDITORI

Com ho tenim?

Xavier Cester

Algunes peces han estat canviades, però el trencaclosques de les grans institucions musicals del país encara no revela un dibuix nítid. L'Auditori ja té nou responsable màxim, però, tot i agrair la celeritat amb què s'ha resolt la substitució d'Oriol Pérez, hi ha alguns interrogants que cal esperar que es resolguin en la presentació oficial de Joaquim Garrigosa.

El primer dubte és el càrrec mateix que assumirà: l'Auditori buscava un director general i ara tindrà un director. Quines són les implicacions d'aquest *general* de menys? Competències més limitades? Major control per part de les institucions? La tria de Garrigosa, professional de sòlida experiència, deixa intuir també que en la tria, ja que no sabem ni els criteris ni si es van considerar altres noms, s'ha prioritzat la prudència, el desig d'evitar riscos o aventures.

Una altra reflexió necessària és sobre el procés de selecció. ¿Són els concursos la millor opció o una simple estratagema de les institucions per, o bé eludir les responsabilitats que els corresponen, o bé amagar tries a dit? Les declaracions que no fa gaire feia Mario Gas sobre el concurs obert per al TNC podrien servir en aquest cas.

Garrigosa ha afirmat que ja li havien demanat que es presentés al

conkurs (no ho va fer), la qual cosa demostra que el sistema net del tot no va ser o que, com a mínim, cert dirigisme és difícil d'evitar. Això no va impedir que el concurs acabés en un fiasco —es va declarar desert— que va necessitar una repesca de la qual va sorgir l'elecció de Pérez.

El seu curt mandat va acabar de manera ben trista, però no puc fer res menys que qüestionar-me si un error com el que va cometre no s'hauria pogut resoldre d'una altra manera si Pérez hagués tingut més aliats interns o complicitats polítiques. O, simplement, un carnet protector. Cada dia veiem il·legalitats o immoralitats econòmica-

L'Auditori buscava un director general i ara tindrà un director. Què implica aquest 'general' de menys?

ment molt més voluminoses sense que ningú dimiteixi o sigui destituït. A més, la persona haurà fallat, però el projecte que defensava ha quedat invalidat? Continuarà sent l'OBC el pal de pallar de l'Auditori? La defensa del nostre patrimoni, un eix clau? Continuarà la racionalització necessària de l'estructura interna i de la programació?

Pel que fa al Palau de la Música, cal felicitar l'hàbil política comunicativa que intenta compensar qualsevol núvol que aparegui en l'horitzó. Es redueix la plantilla i l'activitat de l'únic cor professional de concert del país, però s'anuncia el bombonet d'uns *Gurrelieder* a Viena. Reapareix la interminable investigació judicial sobre el saqueig (la derivació política sembla que ja no interessa) i els cantaires joves escamparan la seva música per mig Europa gràcies a l'acord amb una companyia aèria. I, mentrestant, es busquen fórmules per treure diners d'on sigui, amb solucions que no haurien desagradat Millet. La diferència és que ell se'ls quedava.

I ja que parlem de diners, quant li ha costat, al Liceu, la lamentable anul·lació d'espectacles i la posterior recuperació parcial? La gestió del procés ha estat un capítol més en la desastrosa gestió d'un teatre que, sense ERO pel mig, està tot un mes sense activitat artística. Les dimissions o les destitucions no semblen ser, ara per ara, peces del trencaclosques.

Críticateatre/dansa

Francesc Massip

Enlluernadora

'No sé si...', de Marta Carrasco.

Versus Teatre, Barcelona. 23 de març.

Marta Carrasco és d'aquelles artistes que cada vegada s'ho posen més difícil. Cada nou espectacle és un partir de zero per reinventar-se i transmetre, amb renovada força, una tipologia d'emocions profundament colpidores perquè emergeixen amb una veritat contundent, sense filtres, a boca de canó.

L'empenta terral que li recorre les venes es fa visible a través d'una plàstica enlluernadora que tan aviat s'enfila a la inquietant poètica de Magritte com s'escola en una trencada paròdia de la coentor. L'actriu ballarina ha trobat la sabata del seu peu en l'estranya complicitat d'Alberto Velasco, un

gegant de cent quilos amb una irresistible vena còmica i una impensable agilitat de gest i moviment.

Tots dos juguen com a nens picant de mans, simulen l'estomacada, comenten irònicament una cançó "moñas": se sacsegen com a peluixos i es besotegen com si fossin cadells. L'apoteosi de l'espectacle arriba amb el solo que Carrasco dedica al seu pare. La pell de gallina. I quan es calça una màscara de cuir negre i manipula un cap de maniquí en el qual es desdobra. El dolor vital es recobreix d'humor, i la nina trencada amb cara d'ensurt esdevé lluminosa i còmica. L'art de Carrasco és un estel amb róssec que, lluny de ser fugaç, marca amb un traç permanent la rosa dels vents. No es perdin el millor espectacle de la cartellera.

Críticacançó

Roger Palà

Fora de l'ou

Maria Coma

Petit Palau, Barcelona. 23 de març

Maria Coma ha deixat enrere l'estètica naïf del seu primer treball, *Linòleum* (2009). A *Magnòlia* (2011), aquesta jove compositora, pianista i cantant ha volgut posar distància respecte a les etiquetes que se li han adjudicat. Els colors s'han enfosquit i les cançons, denses i elaborades, ja no parlen de gatets simpàtics. La presentació al Petit Palau, en el marc del cicle *Bandautors*, va servir per reafirmar una proposta adulta que aspira a la perfecció sense defugir la visceralitat i la intensitat del directe. Maria Coma defensa habitualment les seves cançons en companyia d'un trio format pel guitarrista Nico Roig, el contrabaixista Jordi Casadesús i el bateria i productor Pau Vallvé. En aquesta ocasió, a més, s'hi va afegir el

Quartet Brossa. A més d'una pianista excel·lent, Coma és una cantant de tessitura excepcional, capaç de tramar filigranes en temes com ara *Ho sap tot i calla* o *Fugir de l'ou*. Les atmosferes guitarrístiques al més pur estil Radiohead doten de múltiples capes composicions com ara *Blanc*, que Coma rescata del repertori d'U_mä, el duet que comparteix amb Pau Vallvé. L'espectacle és tan perfeccionista que, a estones, té un punt fred. Tot i això, en peces com ara *Cel salat* la cantant és capaç d'aportar moments de gran intensitat tan sols amb piano i veu. La referència cinematogràfica és constant en un recital que genera un efecte banda sonora. El concert va culminar amb *Dins magnòlies*, interpretada amb les veus amigues de Jordi Llanusa (Inspira) i Anímic. Coma ha trencat del tot la closca i ha sortit de l'ou.